

L'IGUALADÍ

Aquesta setmana s'han complert tres anys d'aquell covard afusellament que costà la vida als heroics capitans Fermí Galan i Garcia Hernández. Glòria als màrtirs de la Llibertat, de la República!

ÈPOCA VIII

PORTANTVEU SETMANAL D'ESQUERRA REPUBLICANA

Núm. XXXVII

IGUALADA, 16 DE DESEMBRE DE 1933

La pertorbació anarquista

Els elements tèrbols que militen a la Confederació Nacional del Treball, han tornat a repetir les gestes desgraciades i anecdòtiques del mes de gener passat. Han llançat altra volta l'organització proletària a una nova aventura de provocació i agitació, per demostrar-nos, amb tota la cruesa amarga de la incapacitat dels dirigents del sindicat, que segueixen les petjades dubtoses del comunisme llibertari de la F. A. I.

Aquesta gesta lamentable ha costat una infinitat de víctimes innocents, assassinades de la manera més bàrbara i criminal per aquests homes que pregonen arreu per una humanitat més bona i en la qual no hi hagin explotadors, ni explotats.

Ens volen construir un paradís anarquista a base de bombes, pistoles i dinamita. Aquests extremismes, que Lenin en deia malalties infantils, s'han d'acabar d'una manera radical si no volem retornar a la barbàrie o bé en aquells temps de Martínez Anido, Arlegui i altres butxins, del feixisme monarquitzant.

Es veu amb tota claretat, per la forma en què ha estat preparada aquesta mena de revolució idiota, que els elements de dreta que van de Gil Robles a la *Renovación Española* passant per la Lliga, que ha subvencionat aquesta escomesa, com ens ho demostra els discursos pronunciats a l'obertura de les Corts per tenir motiu d'atacar els socialistes i socavar la República, per a clavar-nos un estat corporatiu feixista.

Cap home normal de tàctica revolucionària no llançaria mai les masses al carrer després d'una provocació a la força pública i menys després de declarar-se l'estat de prevenció o sigui en ple estat de guerra.

Aquests analfabets atacats de les follies comunistes llibertàries, es veu que tota hora els és a propòsit per llançar, els obrers a una aventura suïcida. Tenen els militants com carn de canó,

disposada a tot moment pel sacrifici d'una causa, que ni ells saben ben bé, el que pretenen.

S'han entretingut a destruir, cremar i assassinar com uns vulgars delinqüents. Han abusat de l'excessiva tolerància que han tigit amb ells, tots els governants de la República.

No hem arribat a entendre mai, que per fer una revolució, es tinguessin de cremar esglésies, vehicles de tota mena, fàbriques, fer descarrilar trens expressos i altres follies injustificades. I si no que examinin la gesta quasi recent dels heroics capitans Fermí Galan i Garcia Hernández, que quan es sublevaren a Jaca, respectaren tots els edificis públics i privats, prohibint totes les extralimitacions odioses. Quina diferència de tàctica hi ha entre els revolucionaris espanyols d'un mateix segle!

Ens han demostrat aquests llibertaris, que són uns vulgars vividors, que es posen a sou per qualsevulla aventura per temerària que sigui.

Les revolucions que ens descriu la Història, han triomfat sempre, les que han sabut interpretar el pensament i les necessitats de la majoria dels pobles.

Els anarquistes podien endegar la revolució pels camins de la seva fita ideològica a la data del 14 d'Abril, si haguessin sabut accelerar el ritme de la revolució, satisfent les ànsies venjatives del poble i si haguessin tingut els homes capacitats per construir la nova societat i defensar-la.

En totes aquestes provatures epilèptiques produeixen un efecte contraproductiu i contrari a l'efecte que es proposen els faistes. Li està passant a la F. A. I., el mateix que a aquella gent que canvia molt sovint de pis, que en cada canvi perd un objecte o altre i els faistes a cada nova provatura canivalesca perden associats cansats de lluites estèrils i suïcides que res pràctic ni beneficiós reporten a la causa del proletariat.

LLUÍS DESPÍ

Carta de Barcelona

Els extrems es toquen

En un període de temps molt breu han tingut lloc dos importantíssims fets ben coordinables entre ells a desgrat de la seva aparença inversemblant: la victòria de les dretes i la pseudo-revolució comunista-libertària.

Dos fets i una sola cosa, com aquelles prendes de vestit exteriors, que per una banda són abrics i l'altra impermeables.

No és precís cercar la coordinació, el lligam que hi ha entre l'extrema dreta i l'extrema esquerra, perquè molts s'han cuidat de demostrar-ho i perquè la lògica ho palesa a bastament. El que es vulgui prendre una mica la molèstia de pensar, arribarà, sense esforç, a la conclusió de

què les dues tàctiques porten les mateixes conseqüències i s'encaminen a la mateixa finalitat: el feix, la dictadura de dretes.

El més trist de tot, el més criminal de tot és que s'hi barregi la causa obrerista. Comprèn molt bé que les dretes facin esforços terribles per aguantar la crisi del capitalisme, però és inadmissible que hi hagi homes que amb la bandera de l'obrerisme pretenguin fer una revolució que per endavant saben que ha de fracassar. Unes pessetes de procedència fèrbola, unes quantes pistoles, i uns quilos de pólvora no justifiquen l'èxit d'una idea. I, per altra part, no sé quina és la idea, la consecució de la qual necessita bombes com les de la plaça del Padró i del carrer de Muntanya i atemptats criminals com el de l'express sevillà. Que no em diguin que això són paranyes de les autoritats, perquè si fos així voldria dir que les autoritats emprenen uns mitjans que els revolucionaris criminals acostumen a posar en pràctica ja que tenen l'esperança que l'opinió atribuirà els fets a mans criminals avesades.

Insisteixo sobre aquest extrem de la tàctica revolucionària dels que es titulen defensors dels obrers, perquè em dol el pas endarrerat que amb tot això han donat les reivindicacions obreristes. El balanç és extraordinàriament tràgic: pèrdua d'una vaga, fam, morts...

Ben entès que d'això en dono tota la culpa a les dretes per diversos motius que el lector pot sospitar i perquè, comptat i debatut, sols a les dretes pot beneficiar.

Els demòcrates convençuts: els partidaris de l'evolució de la causa obrera i dels drets de l'home; els esquerristes políticament parlant, hem d'unir les nostres forces i imposar el criteri just.

Hem de fer la unió sagrada com si es tractés d'un afer de vida o mort, com veritablement és així.

Amb tota la nostra passió hem de fer la guerra a les dretes que ens volen enfonsar en l'esclavitud.

El veritable camí és l'aire d'unió esquerrana que es respira en els últims números de *L'Igualadí*. Les dretes han donat el primer impuls per passar el Rubicó. Doncs bé: la nostra missió és barrar-los el pas i fer que no puguin desembarcar. Que quedin negats dintre les aigües del riu que ells creien victoriosis. I que el crit de VICTÒRIA! sigui pronunciat pels republicans d'esquerra, liberals i demòcrates.

Joan Camps

Sabeu quina quantitat recaptà França, per mitjà del «SEGELL», semblant al nostre «PRO INFÀNCIA»? VINT MILIONS de francs.

L'organització de la joventut d'esquerra

Cada dia rebem nous estímuls per a continuar la campanya que ha de cristallitzar la nostra Joventut d'Esquerra Republicana. Veus joves, veus inèdites, dels llocs més amagats de la nostra Comarca, es deixen sentir en tota la seva pureza i en una perfecta i esperançadora coincidència. Això dona una major vivacitat a la tasca silenciosa que venim realitzant, en la qual no hem decaïgut un sol moment. Una idea generosa i ampla com la nostra, mereix tots els honors d'una continuïtat. Tenim el convenciment íntim que la joventut ha d'integrar-se a la política. Si en els anys de força i desinterès no importen els conceptes i les idees de justícia i renovació, no es pot dir que es viu una joventut, sinó que s'està en una premtura caducitat.

L'aportació política de la joventut és doblement justificada en aquesta hora; per impulsar els elements directors a mantenir en el govern la bandera de les reivindicacions que enliraven a l'oposició, per a obligar-los a la realització d'una política avançada de progressives conquestes democràtiques i per a procurar, en segon lloc, que la joventut es capaci plenament dels problemes que planteja la realitat.

La joventut està sempre obligada a anar més endavant. No pot demanar mai l'estretor d'un programa tancat —en política, en moral, en economia— perquè això vindria a ésser el mateix que enganxar-se una anella al nas. La joventut ha de tenir un fons de rebel·lió. Contra una norma equivocada, contra un mestre ignorant, contra una teoria incompleta... Aquest afany, però, no vol dir demagogia, inconformisme discordat, sistematitzar una rebel·lió. Ans al contrari.

El nostre quixotisme ens obra horitzons formidables. Però les circumstàncies requereixen limitar, adaptar les pròpies idees per a fer-les fecundes i realitzables.

Perquè, si no, tots aquells intents més o menys desproporcionats ens impedien vèncer les dificultats quotidianes i immediates. Quant al segon punt, és evident la necessitat que tenim de capacitar-nos, de procedir a un estudi analític de tots els problemes i de les seves possibilitats. Sobre tot ara que, donats els primers passos en la nova ruta, se'ns presenta aquell conjunt de qüestions propi de la creació d'un tipus d'organització estatal.

En aquesta obra hem d'aplegar-nos els més. Si és possible tots els que sin-